

Arrest

nr. 334 116 van 9 oktober 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 25 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VAN OVERBERGHE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, (...), verklaart de Colombiaanse alsook de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op (...) te Cúcuta, Colombia, gelegen in het Colombiaanse departement Norte de Santander. U bracht uw hele leven door in de grensregio van Colombia met Venezuela en verbleef afwisselend in deze twee landen. Van 2022 tot uw vertrek in november 2023 woonde u in Villa Del Rosario, departement Norte de Santander in Colombia. U huwde met L.(...) H.(...) C.(...) A.(...), met wie u zes kinderen kreeg. U scheidde in december 2023 of januari 2024 officieel van meneer C.(...) A.(...). Vier van uw kinderen wonen en werken in Villa Del Rosario. Eén dochter woont en werkt in Cúcuta. Uw jongste dochter, C.(...) L.(...)C.(...) G.(...)(OV (...)) reisde met u mee naar België. Uw huidige partner, O.(...) S.(...) M.(...)verblijft in San Cayetano, Norte de Santander.

Zowel in Colombia als in Venezuela werd u blootgesteld aan een benarde algemene veiligheidssituatie. U geeft aan dat de grensregio gekenmerkt wordt door de aanwezigheid van verschillende gewapende groeperingen, guerrilla en paramilitairen. U was meermaals getuige van confrontaties tussen deze verschillende groeperingen en hoorde dan ook regelmatig geweerschoten.

Uw jongste zoon, L.(...) E.(...) C.(...) G.(...), werd zo'n 5 à 6 jaar geleden in Venezuela geconfronteerd met een gewapende groepering. Uw zoon bezocht na school zijn vader, uw voormalige partner, L.(...) H.(...) C.(...) A.(...). Zijn vader werd toen meegenomen door de paramilitairen naar een rivier. Meneer C.(...) G.(...) kon ontsnappen van de paramilitairen, zij het met verschillende slagen en een gebroken arm. Uw zoon kon schuilen en kreeg niet rechtstreeks te maken met de paramilitairen. Later, zo'n één à twee jaar geleden trof u op straat leden van de guerrilla aan. Zij gaven aan dat uw zoon geluk had gehad omdat de paramilitairen die de vader toen ontvoerd hadden, ook van plan waren uw zoon te vermoorden.

Op een dag, zo'n twee à drie jaar geleden, wanneer u nog in Venezuela woonde, kwam u thuis en ging u naar de keuken. Plots nam iemand u vast langs achter. U heeft zich kunnen bevrijden van zijn greep en u bent naar buiten gelopen. Tegenover uw huis bevond zich een park, waar u naartoe liep zodat de mensen u zouden zien en de man u met rust zou laten. De naam van de man die u vastgreep kent u niet, maar u weet dat deze man de bijnaam El Tio draagt en dat hij een guerrillero is. Zijn beweegreden voor deze daad is u onbekend. U geeft wel aan dat dit vaker gebeurt met alleenstaande vrouwen.

Ook maakt u melding van een incident waarbij er een helikopter boven uw huis vloog ten gevolge van een conflict met de guerrilla. Verschillende mensen liepen in paniek uw huis binnen, uw kinderen gingen schuilen onder een bed. Twee jongens zijn beginnen schieten op de helikopter, waarna deze vertrok. U was kwaad en ging naar uw tuin, waar u begon te roepen en de guerrilla begon te beledigen.

Bij terugkeer vreest u de gewapende groeperingen. U vreest ten eerste de rekrutering van uw kinderen door deze gewapende groeperingen. Ten tweede vreest u de afpersing van uw dochters, aangezien zij een zaak uitbaten. Ten derde vreest u dat u of uw kinderen geraakt worden door een geweerschot tijdens één van de vele confrontaties.

Op 14 november 2023 verliet u Colombia. Na een overstap in Madrid, Spanje landde u op 15 november 2023 in België. U diende uw verzoek tot internationale bescherming in op 16 november 2023.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw Colombiaans paspoort, uw Colombiaanse identiteitskaart, uw Venezolaanse identiteitskaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat uw vrees zich berust op de algemene veiligheidssituatie in uw regio, meer bepaald de grensregio van Colombia met Venezuela. U geeft aan te vrezen voor de rekrutering van uw kinderen door de paramilitaire groepen, de afpersing door deze paramilitaire groepen van uw dochters die een zaak uitbaten, alsook het risico geraakt te worden door een verdwaalde kogel tijdens één van de confrontaties tussen deze gewapende groeperingen (CGVS, p. 9). Tevens geeft u aan problemen te hebben gekend met een guerrillero in Venezuela (CGVS, p. 11). Er dient echter te worden besloten dat u geenszins aannemelijk weet te maken dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren, dan wel een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade. Op basis van uw antwoorden kan het CGVS in uw hoofdte geen actuele, persoonlijke en gegronde vrees vaststellen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u in wezen hoofdzakelijk slechts verwijst naar algemeen geldende situaties in uw land en regio van herkomst. U heeft het meermaals over een globale sfeer van onveiligheid, gekenmerkt door de aanwezigheid van gewapende groeperingen die zich bezig houden met onder andere rekrutering van nieuwe leden, afpersingen, ontvoeringen, moorden en bedreigingen. (CGVS, p. 9; p. 10). U

slaagt er echter niet in om deze algemene situatie werkelijk te concretiseren wat u persoonlijk betreft. Sterker nog, u geeft zelf aan "Mij persoonlijk hebben ze nooit bedreigd" (CGVS, p. 11). Er dient te worden benadrukt dat een gegronde vrees op individuele wijze aangetoond dient te worden. Een loutere vermelding van welbepaalde situaties in uw land van herkomst kan niet volstaan om aan te tonen dat u aldaar werkelijk vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou dienen te vrezen of dat er wat u betreft werkelijke een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan. Deze actuele vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond, in casu quod non.

Na verschillende vragen aangaande uw problemen en/of redenen van uw vertrek uit Colombia, haalt u plots een interactie met een guerrillero aan, bij u thuis in Venezuela, zo'n 2 à 3 jaar geleden. Toen u thuiskwam en u zich naar de keuken begaf, greep deze man u vast. U kon zich losmaken en liep naar buiten. U identificeerde deze man als El Tio, zijn werkelijke voor- en achternaam kent u niet (CGVS, p. 11). Dit incident kende echter geen verdere gevolgen (CGVS, p. 11). Bovendien speelde dit zich in Venezuela af en woonde u daarna zonder problemen in Colombia. Voorts blijkt uit uw verklaringen over de beweegredenen alsook het gedrag van El Tio dat het feit dat dit u overkwam eerder willekeurig was en met eender welke alleenstaande vrouw had kunnen gebeuren. Zo geeft u aan niet te weten waarom El Tio u precies als doelwit nam. U vermoedt dat hij dit deed omdat u een alleenstaande vrouw met kinderen was, en vertelde dat hij daarna bij een andere vrouw ging aankloppen (CGVS, p. 12). Hierbij dient bovendien opgemerkt te worden dat u intussen een relatie aanving met meneer SILVA MUÑOZ, en u dus geen alleenstaande vrouw meer bent.

Ook haalt u een incident aan waarbij een helikopter uw huis overvlogen zou hebben, en waarbij u boos naar buiten liep en de guerrilla beledigde (CGVS, p. 11-12). Ook dit incident speelde zich in Venezuela af, sindsdien vestigde u zich in Villa Del Rosario in Colombia waar u geen persoonlijke problemen kende. Het incident met de helikopter kan evenmin als geïndividualiseerd worden beschouwd. U geeft bij dit incident namelijk louter aan dat een helikopter zich boven uw huis bevond, en dat u vreesde dat deze op uw huis zou beginnen schieten. Deze helikopter bevond zich volgens u boven uw huis ten gevolge van een aanval op de guerrilla. U of uw huis waren niet het doelwit van deze helikopter.

Bovenstaande incidenten kunnen niet de actualiteit, noch het persoonlijk karakter van uw vrees of enig risico op ernstige schade ondersteunen.

Wat betreft de vrees voor rekrutering en afpersing van uw kinderen, dient vastgesteld te worden dat deze elementen geenszins persoonlijk zijn. Deze hebben namelijk betrekking op uw kinderen, die nog steeds in Colombia wonen. U dient een nood aan bescherming op individuele en persoonlijke wijze aan te tonen. Door louter te verwijzen naar de situatie van personen die zich nog steeds in Colombia bevinden slaagt u hier niet in. Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) of het CGVS dat uw kinderen ooit concreet problemen hebben gekend in verband met rekrutering of afpersing. U werd gevraagd of uw kinderen momenteel nog problemen kennen, maar haalde louter opnieuw in algemene termen het probleem van rekrutering in uw regio aan (CGVS, p. 8). U haalt tegen het eind van het interview wel kort aan dat u vermoedt dat uw dochters en schoonzoon te maken krijgen met afpersing, maar onderbouwt dit niet. U geeft verder ook aan dat uw dochters er momenteel zelf voor kiezen om het restaurant te blijven uitbaten en af te wachten hoe de situatie evolueert (CGVS, p. 15).

Nadat u enkele malen gevraagd wordt naar concrete problemen van uw kinderen beschrijft u uiteindelijk een incident waarbij uw zoon, L.(...) E.(...), zo'n 5 à 6 jaar geleden in Venezuela getuige was van de ontvoering van zijn vader door paramilitairen (CGVS, p. 9). U stelt verder dat zo'n jaar of twee geleden, een guerrillero u liet weten dat uw zoon toen geluk heeft gehad, omdat de paramilitairen toen van plan waren om ook uw zoon te ontvoeren en vermoorden (CGVS, p. 12). Echter, aan deze incidenten kan ernstig getwijfeld worden. Vooreerst kan verwacht worden dat u dit reeds zou hebben aangehaald tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en eerder in uw persoonlijk onderhoud, onder meer tijdens uw vrije relaas. Dat u dit incident, waarbij een gewapende groepering in Venezuela u en uw zoon wisten te vinden in Colombia wanneer u op weg was van uw ex-man naar huis en u zeiden dat ze uw zoon wilden vermoorden, niet spontaan aanhaalt wanneer u meerdere malen gevraagd wordt om te vertellen over uw problemen in Colombia is uiterst opmerkelijk en maakt dat er ernstig getwijfeld kan worden aan de geloofwaardigheid van dit relaas (CGVS, p. 9 en 10).

Voorts kunnen uw verklaringen omtrent de beweegredenen van de ontvoering van uw ex-partner weinig overtuigen. U stelt niet te weten waarom uw ex-partner slachtoffer werd van deze ontvoering. U stelt dat u vermoedt dat dit komt omdat uw ex-partner veel drinkt, en dat mensen die veel drinken veel praten. Maar u bent hier niet zeker van (CGVS, p.12). Dat u ogenschijnlijk zelfs niet eens bij uw ex-man heeft geïnformeerd naar de reden waarom deze gewapende groepering hem en uw zoon wilden ontvoeren en vermoorden doet ernstig twijfelen aan dit relaas.

Verder is het opmerkelijk dat deze groepering geen enkel gevolg heeft gegeven aan hun intentie om uw ex-man en uw zoon te vermoorden. Jullie woonden nog minstens twee jaar ongestoord in Venezuela vooraleer naar Colombia te verhuizen. Als reden voor uw laatste verhuis naar Colombia haalt u louter de algemene onveiligheid aan in Venezuela (CGVS, p. 6). Evenmin haalt u dergelijke feiten aan tijdens en de periode na het incident waarbij de guerrillero u zo'n één à twee jaar geleden op de markt bedreigde. Indien hij uw zoon herkend en gelokaliseerd had en de ontvoerders van uw ex-man werkelijk nog steeds op zoeken waren naar uw zoon om hem te treffen, dan hadden ze daar alle kansen toe. U zegt in dit verband louter dat u hem weghaalde uit die zone op dat moment en dat u hem vanuit België hebt gewaarschuwd zodat zijn broer op hem kon letten (CGVS, p. 12 en 13). Dit verklaart vanzelfsprekend niet waarom uw zoon nooit problemen heeft gekend met deze gewapende groepering sindsdien.

Bovendien ging uw zoon ook nadat jullie naar Colombia verhuisden bij zijn vader op bezoek (CGVS, p. 12). Uw zoon woont bovendien tot op heden gewoon in het ouderlijk huis (CGVS, p. 8). Deze handelwijze wijst bezwaarlijk op problemen met een paramilitaire organisatie die op zoek zou zijn naar uw ex-man en uw zoon.

Daarenboven is het ook opmerkelijk dat u Colombia verliet zonder uw zoon. U verklaart dat uw zoon ook graag mee naar België wou komen, maar dat dat niet mogelijk was. U verliet namelijk het land in november 2023, wanneer uw zoon 17 jaar was en hij dus in het bezit was van een paspoort voor minderjarigen. U verklaart dat hij op zijn 18 jaar een andere identiteitskaart zou krijgen (CGVS, p. 15). Dit argument kan weinig overtuigen. Uw zoon had namelijk al kunnen reizen met zijn paspoort voor minderjarigen. Ook uw dochter C.(...), met wie u zich naar België begaf, reisde met een paspoort voor minderjarigen. Bovendien werd uw zoon in mei dit jaar 18 jaar. Tot op heden verblijft hij nog steeds in Colombia.

Door bovenstaande elementen dient het CGVS te concluderen dat u niet aannemelijk weet te maken dat de voorgaande incidenten werkelijk plaatsvonden, en dat u en uw zoon hierdoor gevaar zouden lopen.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kan aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Ze ondersteunen immers louter uw identiteit, hetgeen het CGVS niet in twijfel trekt.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen

die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale

beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3 tot en met 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekster evenmin als vluchteling erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht in hoofde van verzoekster:

“Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat uw vrees zich berust op de algemene veiligheidssituatie in uw regio, meer bepaald de grensregio van Colombia met Venezuela. U geeft aan te vrezen voor de rekrutering van uw kinderen door de paramilitaire groepen, de afpersing door deze paramilitaire groepen van uw dochters die een zaak uitbaten, alsook het risico geraakt te worden door een verdwaalde kogel tijdens één van de confrontaties tussen deze gewapende groeperingen (CGVS, p. 9). Tevens geeft u aan problemen te hebben gekend met een guerrillero in Venezuela (CGVS, p. 11). Er dient echter te worden besloten dat u geenszins aannemelijk weet te maken dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren, dan wel een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade. Op basis van uw antwoorden kan het CGVS in uw hoofde geen actuele, persoonlijke en gegronde vrees vaststellen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u in wezen hoofdzakelijk slechts verwijst naar algemeen geldende situaties in uw land en regio van herkomst. U heeft het meermaals over een globale sfeer van onveiligheid, gekenmerkt door de aanwezigheid van gewapende groeperingen die zich bezig houden met onder andere rekrutering van nieuwe leden, afpersingen, ontvoeringen, moorden en bedreigingen. (CGVS, p. 9; p. 10). U slaagt er echter niet in om deze algemene situatie werkelijk te concretiseren wat u persoonlijk betreft. Sterker nog, u geeft zelf aan “Mij persoonlijk hebben ze nooit bedreigd” (CGVS, p. 11). Er dient te worden benadrukt dat een gegronde vrees op individuele wijze aangetoond dient te worden. Een loutere vermelding van welbepaalde situaties in uw land van herkomst kan niet volstaan om aan te tonen dat u aldaar werkelijk vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou dienen te vrezen of dat er wat u betreft werkelijke een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan. Deze actuele vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond, in casu quod non.

Na verschillende vragen aangaande uw problemen en/of redenen van uw vertrek uit Colombia, haalt u plots een interactie met een guerrillero aan, bij u thuis in Venezuela, zo'n 2 à 3 jaar geleden. Toen u thuiskwam en

u zich naar de keuken begaf, greep deze man u vast. U kon zich losmaken en liep naar buiten. U identificeerde deze man als El Tio, zijn werkelijke voor- en achternaam kent u niet (CGVS, p. 11). Dit incident kende echter geen verdere gevolgen (CGVS, p. 11). Bovendien speelde dit zich in Venezuela af en woonde u daarna zonder problemen in Colombia. Voorts blijkt uit uw verklaringen over de beweegredenen alsook het gedrag van El Tio dat het feit dat dit u overkwam eerder willekeurig was en met eender welke alleenstaande vrouw had kunnen gebeuren. Zo geeft u aan niet te weten waarom El Tio u precies als doelwit nam. U vermoedt dat hij dit deed omdat u een alleenstaande vrouw met kinderen was, en vertelde dat hij daarna bij een andere vrouw ging aankloppen (CGVS, p. 12). (...)

Ook haalt u een incident aan waarbij een helikopter uw huis overvlogen zou hebben, en waarbij u boos naar buiten liep en de guerrilla beledigde (CGVS, p. 11-12). Ook dit incident speelde zich in Venezuela af, sindsdien vestigde u zich in Villa Del Rosario in Colombia waar u geen persoonlijke problemen kende. Het incident met de helikopter kan evenmin als geïndividualiseerd worden beschouwd. U geeft bij dit incident namelijk louter aan dat een helikopter zich boven uw huis bevond, en dat u vreesde dat deze op uw huis zou beginnen schieten. Deze helikopter bevond zich volgens u boven uw huis ten gevolge van een aanval op de guerrilla. U of uw huis waren niet het doelwit van deze helikopter.

Bovenstaande incidenten kunnen niet de actualiteit, noch het persoonlijk karakter van uw vrees of enig risico op ernstige schade ondersteunen.

Wat betreft de vrees voor rekrutering en afpersing van uw kinderen, dient vastgesteld te worden dat deze elementen geenszins persoonlijk zijn. Deze hebben namelijk betrekking op uw kinderen, die nog steeds in Colombia wonen. U dient een nood aan bescherming op individuele en persoonlijke wijze aan te tonen. Door louter te verwijzen naar de situatie van personen die zich nog steeds in Colombia bevinden slaagt u hier niet in. Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) of het CGVS dat uw kinderen ooit concreet problemen hebben gekend in verband met rekrutering of afpersing. U werd gevraagd of uw kinderen momenteel nog problemen kennen, maar haalde louter opnieuw in algemene termen het probleem van rekrutering in uw regio aan (CGVS, p. 8). U haalt tegen het eind van het interview wel kort aan dat u vermoedt dat uw dochters en schoonzoon te maken krijgen met afpersing, maar onderbouwt dit niet. U geeft verder ook aan dat uw dochters er momenteel zelf voor kiezen om het restaurant te blijven uitbaten en af te wachten hoe de situatie evolueert (CGVS, p. 15).

Nadat u enkele malen gevraagd wordt naar concrete problemen van uw kinderen beschrijft u uiteindelijk een incident waarbij uw zoon, L.(...) E.(...), zo'n 5 à 6 jaar geleden in Venezuela getuige was van de ontvoering van zijn vader door paramilitairen (CGVS, p. 9). U stelt verder dat zo'n jaar of twee geleden, een guerrillero u liet weten dat uw zoon toen geluk heeft gehad, omdat de paramilitairen toen van plan waren om ook uw zoon te ontvoeren en vermoorden (CGVS, p. 12). Echter, aan deze incidenten kan ernstig getwijfeld worden. Vooreerst kan verwacht worden dat u dit reeds zou hebben aangehaald tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en eerder in uw persoonlijk onderhoud, onder meer tijdens uw vrije relaas. Dat u dit incident, waarbij een gewapende groepering in Venezuela u en uw zoon wisten te vinden in Colombia wanneer u op weg was van uw ex-man naar huis en u zeiden dat ze uw zoon wilden vermoorden, niet spontaan aanhaalt wanneer u meerdere malen gevraagd wordt om te vertellen over uw problemen in Colombia is uiterst opmerkelijk en maakt dat er ernstig getwijfeld kan worden aan de geloofwaardigheid van dit relaas (CGVS, p. 9 en 10). (...)

Verder is het opmerkelijk dat deze groepering geen enkel gevolg heeft gegeven aan hun intentie om uw ex-man en uw zoon te vermoorden. Jullie woonden nog minstens twee jaar ongestoord in Venezuela vooraleer naar Colombia te verhuizen. Als reden voor uw laatste verhuis naar Colombia haalt u louter de algemene onveiligheid aan in Venezuela (CGVS, p. 6). Evenmin haalt u dergelijke feiten aan tijdens en de periode na het incident waarbij de guerrillero u zo'n één à twee jaar geleden op de markt bedreigde. Indien hij uw zoon herkend en gelokaliseerd had en de ontvoerders van uw ex-man werkelijk nog steeds op zoek waren naar uw zoon om hem te treffen, dan hadden ze daar alle kansen toe. U zegt in dit verband louter dat u hem weghaalde uit die zone op dat moment en dat u hem vanuit België hebt gewaarschuwd zodat zijn broer op hem kon letten (CGVS, p. 12 en 13). Dit verklaart vanzelfsprekend niet waarom uw zoon nooit problemen heeft gekend met deze gewapende groepering sindsdien.

Bovendien ging uw zoon ook nadat jullie naar Colombia verhuisden bij zijn vader op bezoek (CGVS, p. 12). Uw zoon woont bovendien tot op heden gewoon in het ouderlijk huis (CGVS, p. 8). Deze handelwijze wijst bezwaarlijk op problemen met een paramilitaire organisatie die op zoek zou zijn naar uw ex-man en uw zoon.

Daarenboven is het ook opmerkelijk dat u Colombia verliet zonder uw zoon. U verklaart dat uw zoon ook graag mee naar België wou komen, maar dat dat niet mogelijk was. U verliet namelijk het land in november 2023, wanneer uw zoon 17 jaar was en hij dus in het bezit was van een paspoort voor minderjarigen. U

verklaart dat hij op zijn 18 jaar een andere identiteitskaart zou krijgen (CGVS, p. 15). Dit argument kan weinig overtuigen. Uw zoon had namelijk al kunnen reizen met zijn paspoort voor minderjarigen. Ook uw dochter C.(...), met wie u zich naar België begaf, reisde met een paspoort voor minderjarigen. Bovendien werd uw zoon in mei dit jaar 18 jaar. Tot op heden verblijft hij nog steeds in Colombia.

Door bovenstaande elementen dient het CGVS te concluderen dat u niet aannemelijk weet te maken dat de voorgaande incidenten werkelijk plaatsvonden, en dat u en uw zoon hierdoor gevaar zouden lopen.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kan aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Ze ondersteunen immers louter uw identiteit, hetgeen het CGVS niet in twijfel trekt."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift er niet in slaagt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat er geen nood is aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoekster niet aantoont dat de motivering in de bestreden beslissing onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoekster komt in wezen immers niet verder dan het louter volhouden in eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Verzoekster stelt vooreerst op algemene wijze dat er tekortkomingen waren in de procedure. Zij stelt dat er, zoals reeds in het persoonlijk onderhoud werd aangehaald, bij het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen tolk aanwezig was, maar dat de ambtenaar een vertaalapp gebruikte. Verzoekster getuigt dat ze om die reden het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet als een interview heeft ervaren waar ze alle voor haar procedure relevante informatie kon delen. Zij verwijst desbetreffend naar haar verklaringen die zij en haar raadsman hierover hebben afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoekster stelt verder op algemene wijze dat de stress en het gebrek aan vertrouwen haar getuigenis in negatieve zin beïnvloed heeft, wat eventuele inconsistenties of onvolledigheden kan verklaren, doch zonder duidelijk aan te geven welke getuigenis op negatieve wijze beïnvloed werd. Het is de Raad niet duidelijk welke getuigenis verzoekster negatief beïnvloed acht. Gaat het om de getuigenis die zij aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken of gaat het om haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar er wel een tolk Spaans aanwezig was.

Het op algemene wijze aanhalen van stress en het gebrek aan vertrouwen van verzoekster, maakt niet dat zowel haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken als het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op enigerlei wijze zouden zijn geaffecteerd en niet in aanmerking zouden kunnen genomen worden voor de beoordeling van haar nood aan internationale bescherming.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoekster bij aanvang van de interviews op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf (Verklaring betreffende procedure) dat zij de hulp van een tolk Spaans wilde, dat de taal waarin zij haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde het Spaans was en dat zij deze taal voldoende beheerst om haar problemen die hebben geleid tot haar vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden. Bovendien verklaarde zij de tolk goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen de tolk, maar ook dat zij indien er zich tijdens de loop van het gehoor problemen voordoen met de verstaanbaarheid van de tolk dit steeds zou melden.

Zowel uit de "vragenlijst" als haar "verklaringen DVZ", blijkt dat het verslag telkenmale werd voorgelezen in het Spaans en zij dit telkens voor akkoord ondertekende. Uit deze stukken blijkt nergens dat verzoekster op enig moment een probleem had met de verstaanbaarheid van de tolk, die in haar geval de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken betrof. Verzoekster brengt noch tijdens het persoonlijk onderhoud, noch in haar

verzoekschrift enig concreet element bij met betrekking tot haar verklaringen die zij op de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde en waar het zou zijn fout gelopen, noch toont zij concreet aan op welke wijze de verstaanbaarheid van de tolk q.q. de ambtenaar op de Dienst Vreemdelingenzaken haar verklaringen zou hebben beïnvloed. Zij toont op geen enkele wijze aan dat de stukken met betrekking tot haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken een foutieve weergave zijn van haar werkelijke verklaringen, noch dat zij op enigerlei wijze verhinderd zou zijn geweest volwaardige en volledige verklaringen af te leggen.

Ook blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet dat verzoekster niet bij machte zou zijn deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud en derhalve coherente en volledige verklaringen af te leggen. Verzoekster stelde zowel bij aanvang van het persoonlijk onderhoud als bij het afsluiten ervan de tolk goed te begrijpen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2, 16). Ook blijkt na volledige lezing van het persoonlijk onderhoud dat dit onderhoud vlot is verlopen, dat verzoekster de vragen begreep en kan niet blijken dat verzoekster niet bij machte was om ook aan dit onderhoud deel te nemen en blijkt wederom uit niets dat haar verklaringen op enigerlei wijze zouden zijn geaffecteerd.

Verzoekster wijst erop dat haar verweten wordt dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet gesproken heeft over de ontvoering van haar ex-man door paramilitairen en de bedreigingen aan het adres van haar zoon, en dat dit te verklaren valt doordat er geen tolk aanwezig was en een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken het gesprek heeft gevoerd aan de hand van een vertaalapp, waardoor zij nooit de kans heeft gekregen tijdens het gesprek alle relevante informatie te delen. Verzoekster overtuigt niet. Verzoekster toont niet aan dat de wijze waarop haar interviews op de Dienst Vreemdelingenzaken zijn verlopen, haar op enigerlei wijze hebben verhinderd om volwaardige en volledige verklaringen af te leggen. Bovendien hekelde verzoekster bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel de wijze waarop haar interviews op de Dienst Vreemdelingenzaken gelopen zijn (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Zij stelde echter niet dat zij niet in de mogelijkheid was geweest om de ontvoering van haar ex-man en de bedreigingen aan het adres van haar zoon op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te kaarten. Zelfs wanneer haar tevens bij aanvang van het persoonlijk onderhoud vervolgens de vraag werd gesteld of zij op de Dienst Vreemdelingenzaken alle essentiële elementen heeft weergegeven, stelt verzoekster louter *“neen, neen, ik mocht enkel antwoorden met ja of neer. En de reden waarom ik vertrokken ben is omdat de zone waar ik woonde een rode zone was er was veel guerrilla aanwezig is en paramilitairen die ruzie maakten over het terrein, de grond. Daarom ben ik naar hier gekomen. Voor mijn veiligheid en die van mijn dochter. De jongens heb ik daar achtergelaten aan de grens maar ik heb ze wel weggehaald uit die zone en ik heb ze gebracht naar een plaats aan de grens tussen Venezuela en Colombia. Er is een brug aan de grens maar dit is ook een zone waar er gevochten wordt”* (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Verzoekster had op dit ogenblik ruim de gelegenheid om op te merken dat zij de ontvoering van haar ex-man en de bedreigingen aan het adres van haar zoon niet heeft kunnen melden op de Dienst Vreemdelingenzaken, doch heeft dit nagelaten. Bijgevolg overtuigt zij niet met de algemene stelling dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet de kans heeft gekregen alle relevante informatie te delen.

Verzoekster wijst vervolgens op haar kwetsbaarheid. Zij haalt hierbij aan dat zij door haar ex-man, die aan alcohol verslaafd was, geslagen en misbruikt werd, dat zij alleen moest instaan voor de opvoeding van haar zes kinderen, over wie ze zich, in de context van het geweld in haar regio, ook nu nog onophoudelijk zorgen maakt, dat zij en haar ex-man intussen al acht jaar uit elkaar zijn en dat zij aldus in haar eigen leven veel geweld heeft gekend. Tegelijk, zo stelt zij, heeft haar leven in Venezuela en Colombia zich afgespeeld in een context van gewapend conflict en de voortdurende dreiging van geweld. Dit heeft geleid tot ernstige psychologische klachten. Daarom werd ze door Fedasil doorverwezen naar een Spaanstalige psycholoog. Die doet verslag van de psychologische problemen en de ervaringen die die problemen hebben veroorzaakt (zie stuk 3 bij het verzoekschrift): *“At the moment of the interviews the patient presents a high level of anxiety, mixed insomnia, nightmare, flashbacks and constant concern about the future and the safety of her children.”* Verzoekster geeft aan dat ze vaak geplaagd wordt door flashbacks, waarbij ze gewelddadige incidenten die ze heeft beleefd opnieuw voor zich ziet en de angst opnieuw ervaart. In de therapeutische gesprekken praat verzoekster over het geweld dat haar leven heeft gedomineerd, zowel familiaal geweld als oorlogsgeweld. *“At this moment she feels fragile, hopeless and scared because she has exhausted all the resources and support available to her to protect her family. This causes anxiety and fear that does not allow her to function normally in everyday life. Her concern about her children back in Colombia and the uncertainty about the future doesn’t allow her to sleep and makes her feel constantly anguished.”*. Uit de behandeling tot nu toe besluit de psycholoog dat verzoekster lijdt aan posttraumatisch stressstoornis (PTSS). De onophoudelijke stress en bezorgdheid waaronder verzoekster gebukt gaat en de impact van het geweld dat ze heeft moeten ondergaan en meemaken, maken het voor haar moeilijk en emotioneel bijzonder zwaar om over de redenen van haar vlucht te vertellen, aldus verzoekster.

Verzoekster slaagt er met dit betoog in het verzoekschrift niet in afbreuk te doen aan voormelde motieven. Verzoekster voert niet met goed gevolg aan, waar zij verwijst naar het feit dat zij aan PTSS lijdt en hierdoor moeilijk en emotioneel bijzonder zwaar over de redenen van haar vlucht kan vertellen, dat zij ten gevolge van deze problemen en klachten niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om in het kader van de procedure van haar verzoek om internationale bescherming haar asielrelaas op een samenhangende en

volledige wijze uiteen te zetten, dan wel dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met haar kwetsbaarheid.

Uit het door verzoekster bij het verzoekschrift gevoegde psychologische attest van 23 september 2024, blijkt immers niet dat verzoeksters psychische problemen van zulke aard zouden zijn (geweest) dat deze haar ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van haar verzoek om internationale bescherming gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. Nergens in het attest wordt evenwel aangemerkt dat het voor verzoekster ten gevolge van haar psychische problemen onmogelijk zou zijn om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat verzoekster, toen gepeild werd naar eventuele bijzondere procedurele noden, geen enkele melding maakte van eventuele mentale problemen of bijzondere procedurele noden ("Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ").

Verzoekster zelf laat daarenboven na om inzake het voorgaande verdere en concrete duiding te verstrekken in het verzoekschrift. Zij beperkt zich er namelijk toe op algemene wijze te verwijzen naar haar voormelde klachten en het hieruit voortvloeiende kwetsbaar profiel. Zij toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze haar voormelde problematiek van invloed zou zijn geweest op haar verklaringen, laat staan dat zij zou aantonen dat, waar of op welke manier dit van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoekster kan te dezen bezwaarlijk volstaan met haar algemene, ongefundeerde en niet nader geconcretiseerde beweringen en het verwijt dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening zou hebben gehouden met de geschetste elementen van haar kwetsbaarheid.

Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

Voorts dient te worden benadrukt dat het aangebrachte attest geen bewijs vormt van het voorgehouden vluchtrelaas van verzoekster nu kan worden opgemerkt dat een psycholoog of psychiater vaststellingen kan doen omtrent de geestelijke gezondheidstoestand van een patiënt. Een psycholoog of psychiater is bij het stellen van zijn diagnose afhankelijk van de verklaringen van zijn patiënt. Hij kan vervolgens vermoedens hebben over de oorzaak van de ingeroepen klachten maar kan niet met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden aangeven ten gevolge waarvan de klachten ontstonden. Nergens uit het door verzoekster voorgelegde attest blijkt dat de opsteller zich voor haar conclusies aangaande de feiten die zich in Colombia zouden hebben afgespeeld, heeft gesteund op andere gegevens dan de verklaringen van verzoekster. Dit attest vormt dan ook geen bewijs van de omstandigheden waarin de psychische problemen van verzoekster zijn ontstaan.

Hoewel begrip kan worden opgebracht voor verzoeksters psychologische toestand, dient te worden opgemerkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat deze problemen in haar hoofde op zich vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zou riskeren in haar land van herkomst. Evenmin toont verzoekster middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

De Raad stelt verder vast dat verzoekster in het verzoekschrift niet verder komt dan het louter herhalen van haar verklaringen. Zo herhaalt zij dat ze zo'n 2 à 3 jaar geleden door een guerrillero, die in de regio bekend staat als El Tio, werd bedreigd, dat deze haar huis binnendrong en haar langs achteren vastpakte alsook dat zij ternauwernood kon ontsnappen en hulp zoeken. Zij herhaalt haar vermoeden dat deze haar viseerde omdat ze een alleenstaande vrouw is.

Verzoekster doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat dit incident geen verdere gevolgen kende en dat dit incident zich in Venezuela afspeelde en zij daarna zonder problemen in Colombia woonde. De algemene argumentatie dat veel gewapende groepen precies in de grensstreek tussen Colombia en Venezuela actief zijn en de landsgrenzen voor hun activiteiten van geen tel zijn, dat zij herhaaldelijk heeft uitgelegd dat ze altijd in de grensstreek heeft gewoond, zowel aan Colombiaanse als aan Venezolaanse kant, dat haar laatste verblijfplaats in Colombia letterlijk tegen de grens ligt en het volstaat om de brug over te steken om in Venezuela te geraken en dat hoewel zij opnieuw naar Colombia verhuisde, daarom niet betekent dat ze veilig is voor de bedreigingen die ze ook in Venezuela heeft ervaren omdat het dezelfde regio betreft en voor de gewapende groepen die er actief zijn de landsgrenzen nauwelijks betekenis hebben, werpt

hier ook geen ander licht op. Uit niets blijkt dat het geen alleenstaand incident was en zij in Colombia nog problemen kende te meer zij zelf aangeeft dat hij bij een meisje van 15 jaar een kind heeft verwerkt en daarna dat meisje heeft vermoord. Zij brengt geen enkele concreet element bij waaruit zij blijken dat zij hiervoor nog zou worden geïnviseerd.

Waar in de bestreden beslissing werd gesteld dat wat haar overkwam eerder willekeurig was en met eender welke alleenstaande vrouw had kunnen gebeuren, geeft verzoekster aan dat dit geen afbreuk doet aan de ernst van de feiten en aan het risico dat zij loopt. Zij slaagt er echter niet in aan te tonen dat zij door dit feit een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zo weet zij immers niet waarom El Tio haar precies als doelwit nam en vermoedde zij slechts dat hij dit deed omdat zij een alleenstaande vrouw met kinderen was. Overigens vertelde zij zelf dat hij daarna bij een andere vrouw ging aankloppen. Derhalve slaagt verzoekster er niet in het persoonsgerichte karakter van haar vrees of reëel risico aan te tonen. Verzoekster brengt geen concreet element naar voor waaruit blijkt dat zij louter omwille van het feit dat zij een alleenstaande vrouw is een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij dient deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in concreto aan te tonen en verzoekster blijft desbetreffend in gebreke.

Wat betreft het helikopterincident negeert verweerster volgens verzoekster de confrontatie die hierop volgde tussen haar en de guerrillero's, doch overtuigt wederom niet. Ook uit de confrontatie die volgde kan immers niet worden afgeleid dat verzoekster een persoonlijk doelwit vormt voor de guerrillero's. Dit wordt eens te meer bevestigd doordat verzoekster na dit incident geen persoonlijke problemen meer kende toen zij zich in zich in Villa Del Rosario in Colombia bevond. Het betoog dat de realiteit is dat deze groepen precies in die grensregio uiterst actief zijn en dat voor hen de landsgrenzen geen obstakel uitmaken, vindt geen weerslag in verzoeksters relaas. Verzoekster maakt immers geen gewag van problemen toen zij zich in de grensregio in Colombia bevond.

Wat betreft de vaststellingen rond de ontvoering van haar ex-man en de bedreigingen aan het adres van haar zoon wijst de Raad naar wat desbetreffend hoger reeds werd gesteld. Verzoekster kan voor zover er geloof kan worden gehecht aan deze feiten niet aannemelijk maken dat haar zoon een risico loopt en al evenmin dat dit voor haar een persoonsgerichte vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade zou uitmaken gelet op de concrete en pertinente vaststellingen *“Verder is het opmerkelijk dat deze groepering geen enkel gevolg heeft gegeven aan hun intentie om uw ex-man en uw zoon te vermoorden. Jullie woonden nog minstens twee jaar ongestoord in Venezuela vooraleer naar Colombia te verhuizen. Als reden voor uw laatste verhuis naar Colombia haalt u louter de algemene onveiligheid aan in Venezuela (CGVS, p. 6). Evenmin haalt u dergelijke feiten aan tijdens en de periode na het incident waarbij de guerrillero u zo'n één à twee jaar geleden op de markt bedreigde. Indien hij uw zoon herkend en gelokaliseerd had en de ontvoerders van uw ex-man werkelijk nog steeds op zoeken waren naar uw zoon om hem te treffen, dan hadden ze daar alle kansen toe. U zegt in dit verband louter dat u hem weghaalde uit die zone op dat moment en dat u hem vanuit België hebt gewaarschuwd zodat zijn broer op hem kon letten (CGVS, p. 12 en 13). Dit verklaart vanzelfsprekend niet waarom uw zoon nooit problemen heeft gekend met deze gewapende groepering sindsdien.*

Bovendien ging uw zoon ook nadat jullie naar Colombia verhuisden bij zijn vader op bezoek (CGVS, p. 12). Uw zoon woont bovendien tot op heden gewoon in het ouderlijk huis (CGVS, p. 8). Deze handelwijze wijst bezwaarlijk op problemen met een paramilitaire organisatie die op zoek zou zijn naar uw ex-man en uw zoon.

Daarenboven is het ook opmerkelijk dat u Colombia verliet zonder uw zoon. U verklaart dat uw zoon ook graag mee naar België zou komen, maar dat dat niet mogelijk was. U verliet namelijk het land in november 2023, wanneer uw zoon 17 jaar was en hij dus in het bezit was van een paspoort voor minderjarigen. U verklaart dat hij op zijn 18 jaar een andere identiteitskaart zou krijgen (CGVS, p. 15). Dit argument kan weinig overtuigen. Uw zoon had namelijk al kunnen reizen met zijn paspoort voor minderjarigen. Ook uw dochter C.(...), met wie u zich naar België begaf, reisde met een paspoort voor minderjarigen. Bovendien werd uw zoon in mei dit jaar 18 jaar. Tot op heden verblijft hij nog steeds in Colombia.” Verzoekster werpt hier geen ander licht op.

Ter terechtzitting legt verzoekster een aanvullende nota neer waarin zij wenst aan te geven welke gebeurtenissen zich recent in Colombia hebben voorgedaan met haar dochter R. Ook wenst zij de ervaring van haarzelf en haar dochter C., met wie zij naar België is gereisd mede te delen. Daarnaast bevat de aanvullende nota naar eigen zeggen een reeks recente krantenartikelen die aangeven dat het geweld in de buurt waar zij woonachtig was onophoudelijk is.

Verzoekster licht verder toe dat haar dochter R. eigenares was van een restaurant in Villa del Rosario en besloten heeft haar restaurant te sluiten omdat ze er onophoudelijk werd afgeperst door Colombiaanse bendes, die haar bedreigden met dodelijk geweld indien ze de gevraagde sommen niet zou betalen. Haar

dochter diende hiervoor klacht in bij de Colombiaanse autoriteiten en werd nadien nog overvallen, door drie gewapende motorrijders. Verzoekster voegt het proces verbaal van deze overval bij de aanvullende nota, alsook enkele krantenartikelen. Daargelaten de vaststelling dat dit pv en deze krantenartikelen niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat de inhoud ervan conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging wordt genomen, ziet de Raad niet in op welke wijze dit een concrete en persoonsgerichte vrees voor verzoekster zou kunnen uitmaken.

Wat betreft het bijgevoegde verslag van verzoekster en haar dochter C., merkt de Raad op dat verzoekster niet verder komt dan het herhalen van haar verklaringen en levensloop, maar ook naar algemene informatie over de situatie in Colombia en Norte de Santander verwijst. Verzoekster maakt ook hiermee niet aannemelijk dat zij een persoonsgerichte vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade loopt. Verzoekster dient dit in concreto aan te tonen, doch blijft desbetreffend in gebreke.

De Raad stelt vast dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling van verwerende partij van haar verzoek om internationale bescherming, doch dat zij geen concrete argumenten en elementen bijbrengt die een ander licht zouden kunnen werpen op voormelde concrete, pertinente en omstandig uitgewerkte motieven van de bestreden beslissing. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan de verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan.

Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt op basis van recente landeninformatie, met name UNHCR *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van augustus 2023, CEDOCA, *“COI Focus Colombia: veiligheidssituatie”* van 20 november 2023; EUAA, *“Colombia Country Focus”* van december 2022 en CEDOCA, *“COI FOCUS Colombia: Veiligheidssituatie”* van 10 april 2025 in de aanvullende nota van de commissaris-generaal als volgt geoordeeld:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren ‘2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er

werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in deze om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de **EUAA Colombia Country Focus** van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia** van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de **COI Focus Colombia: veiligheidssituatie** van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdoleerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC-strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk **doelgericht** is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldus wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische)

activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Het is niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op haar verklaringen over haar herkomst in Colombia, moet de veiligheidssituatie in het departement Norte de Santander, verzoeksters regio van bestemming, worden beoordeeld. Verzoekster geeft aan dat zij afkomstig is uit Cucuta, gelegen in het departement Norte de Santander en dat haar laatste verblijfplaats Villa Del Rosario was, een deelgemeente van Cucuta (zie verzoekschrift p. 2). In de mate dat er sprake is van willekeurig geweld in dit departement blijkt niet dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Norte de Santander een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster citeert in het verzoekschrift landeninformatie die dateert van voor de meeste recente landeninformatie op basis waarvan de analyse van de commissaris-generaal in haar aanvullende nota is gebaseerd. Zij toont niet aan dat deze analyse niet correct zou zijn. Ook met de aangehaalde recentere landeninformatie in de aanvullende nota van verzoekster die zij op 17 september 2025 bijbracht, toont zij niet aan dat voormelde analyse niet langer correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken. Meer nog, zij verwijst in deze aanvullende nota naar landeninformatie met betrekking op de uitgeroepen noodtoestand in haar regio, doch stelt zelf dat uit de door haar bijgebrachte informatie blijkt dat tienduizenden mensen uit de regio Catatumbo worden gedwongen voor het geweld te vluchten en duizenden bescherming zoeken in Cucuta, ook gelegen in het departement Norte de Santander, waarvan verzoekster zelf verklaard te hebben gewoond voor haar vertrek naar België (verzoekschrift, p. 2; aanvullende nota van verzoekster van 17 september 2025, p. 4).

Bijgevolg dient te worden nagegaan of er bij verzoekster sprake is van persoonlijke omstandigheden die het risico verhogen dat verzoekster als gevolg van het in dit departement aanwezige willekeurige geweld slachtoffer wordt van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon. Verzoekster brengt echter geen persoonlijke omstandigheden bij die voor haar het risico vergroten het slachtoffer te worden van het in Norte de Santander aanwezige willekeurige geweld.

Verzoekster verwijst desbetreffend niet uitdrukkelijk naar het door haar voorgelegde psychologisch attest, doch de Raad neemt dit ook hier in ogenschouw. Er wordt opgemerkt dat het attest geen enkele informatie bevat over hoe men tot de gestelde diagnose kwam, noch over de aard en het verloop van de psychische problemen. Het enige wat hieruit kan blijken is dat zij een aantal sessies kreeg bij de psycholoog en dat de diagnose gebaseerd is op verzoeksters eigen verklaringen. Ook blijkt hieruit dat het verslag louter ten behoeve van verzoeksters verzoek om internationale bescherming werd opgesteld.

Er kan niet worden ingezien dat dit attest en het feit dat zij een alleenstaande vrouw met een minderjarig kind is, wat zij overigens evenmin concreet toelicht, voor haar het risico om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld kan vergroten. Geen van deze elementen hebben een invloed op verzoeksters vermogen om de risico's in het kader van het in haar regio van bestemming aanwezige geweld te kunnen inschatten en/of er zich tijdig aan te onttrekken in de mate dat er sprake is van willekeurig geweld. Meer nog in het psychologisch attest wordt zelfs uitdrukkelijk aangegeven dat verzoekster er steeds in geslaagd is haarzelf en haar kinderen aan het geweld te onttrekken. Er blijken geen concrete elementen waaruit kan worden afgeleid dat zij hiertoe nu niet meer in staat zou zijn. Waar algemeen wordt gesteld dat zij niet meer in staat zou zijn om te functioneren in het dagelijks leven, wordt dit niet verder concreet toegelicht noch aangetoond.

De krantenartikelen die verzoekster per aanvullende nota ter terechtzitting neerlegde en die aangeven dat het geweld in de buurt waar zij woonachtig is onophoudelijk is en de politie noch haar noch haar kinderen kan beschermen tegen het alomtegenwoordige geweld werden niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling zodat zij niet in overweging kunnen worden genomen.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Colombia een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend vijftientig door:

C. DIGNEF,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

C. DIGNEF